

cròniques

cinte va ser abandonat i no es reconstruí fins al 1882. Darrerament formava part d'una urbanització privada, i un dels èxits de l'Ajuntament actual va ser adquirir-ne la propietat i restaurar-hi l'aplec. Ara la reivindicació arriba al màxim amb el llibre que Mario Zucchitello i David Moré acaben de treure i que es va presentar, fa poc, a la plaça del mateix santuari, plena de tossecs. El volum és exhaustiu, té 710 pàgines i, com diu el subtítol, recull «més de sis-cents anys de talaia espiritual i social de la comarca». Els autors han treballat i contrastat molta documentació, han descrit el temple i els seus annexos, han destacat els personatges que hi estan vinculats, han aprofundit en la vida del patró i en l'expansió de la seva devoció per tot el principat, i, en definitiva, han dotat els habitants de la vila d'un element més que referma la seva personalitat.

Lloret de Mar: Un centenari dolç

Quan passem davant la pastisseria Frigola, que els lloretencs anomenen *Ca l'Arzeni*, trobem aparadors plens de fo-

tografies i documents d'època, eines dels antics confiters, antigues capses d'unes galetes que anomenaven *Delicias de Santa Cristina* i altres objectes i detalls evocadors que recorden que la casa va ser creada el 1921 i que, per tant,enguany celebra els cent anys. Els propietaris van voler compartir el seu goig amb el poble i van celebrar un dia de festa especial. A l'hora dels obsequis van voler donar als clients el mateix que havien ofert els fundadors el 1921: carquinyolis i *manzanilla*. El músic Carles Coll i el seu fill hi van posar bona música i un to de nostàlgia, i tots els assistents van fer vots perquè la casa segueixi repartint dolçor almenys cent anys més.

Anglès: Centenari de Joaquim Bauxell | L'Agrupació Sardanista Floricel, nascuda, al seu moment, en el si d'un grup de lletraferits i defensors de la terra i de l'art que es trobaven a la font del Canyo i que van formar el col·lectiu Verger d'Art, tenia una ànima: Joaquim Bauxell i Costa (1921-1997), personatge polifacètic que també fundà l'Associació Amics de la UNESCO de Girona i que havia destacat com a professor de català a través d'Òmnium Cultural, en aquells temps difícils. Però Joaquim Bauxell era, també, poeta, amb unes composicions que enaltien la gent i la vila nadiua. Amb el temps se li va dedicar la biblioteca municipal del carrer major. Enguany s'ha celebrat el centenari del seu naixement (14 d'abril de 1921) i Anglès ha organitzat, sobretot des de la institució que porta el seu nom, una sèrie d'activitats commemoratives al llarg de l'any. Bauxell és l'autor, també, de la famosa sardana *Gales d'Anglès*, del músic Pere Masats.

>> Un moment de la celebració del centenari de la pastisseria Frigola de Lloret de Mar.

GIRONINS A L'EXTERIOR

Text > NATÀLIA CASTRO,
resident a Burkina Faso

Sense voler-ho, o potser sí, he anat caminant la meua vida professional cap a l'Àfrica. Un cop acabats els estudis superiors i després de quatre anys d'experiència treballant en una institució humanitària internacional, vaig fer les maletes i em vaig submergir en aquest gran continent. Des de llavors m'he dedicat en cos i ànima a observar i entendre la complexa heterogeneïtat que em rodeja i a ser-ne capaç de transmetre-la, a través de relats curts i imatges, a la resta del món a través del meu blog (<https://www.tasteofafricablog.com>). A més, formo part, com a experta, de diferents projectes de cooperació. Actualment i des de fa gairebé dos anys visc a Burkina Faso, en concret a Bobo-Dioulasso, la ciutat financera del país i la segona més poblada, després de Ouagadougou, la capital. Hem de tenir en compte que Burkina Faso és un dels països més pobres del món (ocupa la posició 182 d'un total de 189 a l'Índex de Desenvolupament Humà de les Nacions Unides) i

que el nord està en conflicte des de fa sis anys llargs. Aquest conflicte s'ha anat agreujant des de principis del 2019 i ha conduït a una forta degradació de la situació humanitària del país, que s'uneix a la crònica crisi alimentària i nutricional iniciada l'any 2012. Ara mateix, el 85 % de la població necessita una assistència humanitària multisectorial. Per tot això, i fins a dia d'avui, us podria dir que la meua vida aquí és una combinació entre senzillesa i aflicció. Senzillesa perquè el ritme de vida em permet viure l'aquí i l'ara, aprofitant i gaudint cada instant del dia amb el mínim i imprescindible, i sobretot sense l'estress que tan bé coneixem a occident. Però també aflicció. Aflicció perquè aquí la misèria és palpable, però sobretot perquè en coneixes les arrels, saps com arrencar-les, però no tens el poder per fer-ho, encara. La confiança en el meu treball i l'esperança (que mai es perd), però, em permeten dir que la meua vida a Burkina Faso és felicitat en estat pur.